

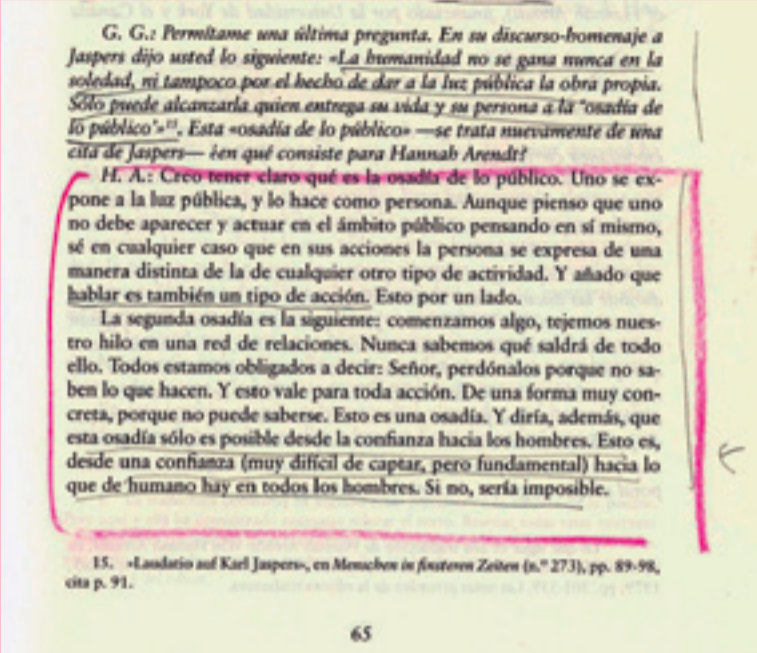
Amb la mirada, convida alguna persona de la sala a trobar-vos. Mira-la, i quan pensis que esteu d'acord a trobar-vos comença a caminar fins que us trobeu. No cal pensar què faràs en el moment de la trobada. La trobada pot ser fugaç, petita. Tot seguit, pots situar-te en un altre lloc de l'espai i convidar una altra persona a trobar-vos.

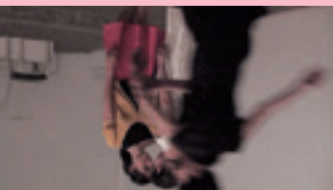
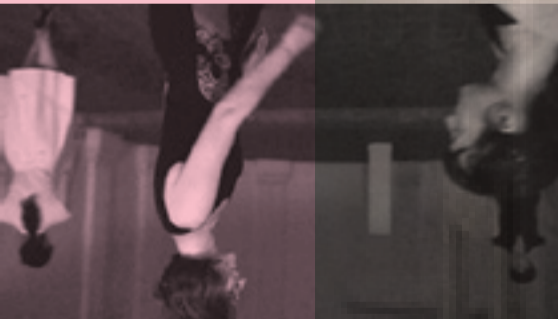
Tria un objecte que hi hagi a la sala i busca la manera de relacionar el teu cos amb aquest objecte. T'hi pots estirar, assegurar-t'hi, recolzar-t'hi... Pots repetir-ho tantes vegades com vulguis. També pots canviar l'objecte de lloc, tenir-hi en compte la disposició dels objectes i les persones que hi hagi en aquell moment en l'espai.

Amb la mirada, convida alguna persona de la sala a trobar-vos. Mira-la, i quan pensis que esteu d'acord a trobar-vos comença a caminar fins que us trobeu. Quan us hàgiu trobat, ofereix-li una part del teu cos. La trobada pot ser fugaç, petita.

W h e r e A c t i o n B e g i n s That we enter the Capella without knowing when or how we will get out: this is the premise of *Heart, Fly and Run*, a participatory installation that has its origin in one of the fundamental concepts of Hannah Arendt: a participatory installation that works between people, objects and space. Patricia Carles writes in 1958: By way of seven proposals for interaction between people, objects and space, Patricia Carles invites us to dare to expose ourselves, to get involved with our whole body in order to activate ideas by means of movement and in so doing make the exhibition not a closed, static product but a collective lived experience. Arendt says it herself at the end of the televised interview that is screened at the entrance: "Expose oneself or public light." This requires the construction of a participatory space where everyone can express himself or herself, opening up an unpredictable path in which can be revealed, as an illumination, the liberty inherent in the human condition. In this light, the seven texts distributed among the pedestals and seats dotted around the Capella are seven suggestions for improvising a situation, the starting point of a choreography that is open, spontaneous and contingent, like that enacted by a group of people in another video at the far end of the room. Within the framework of the installation, the artist has programmed *Action as Miracle*, which consists in summoning us on two different days to take part in the main square. Proximity, contact and openness to the unexpected are some of the principles that operate in this lively and changing dialogue, through which the installation recreates itself and the space is constantly redrawn, while the body itself is situated. Don't forget to breathe, we read in one of the texts: "Take a break and get in touch again." These are gestures that link us to everyday life, that remind us of the responsibility of being and of being here, because to live is to be aware of being alive, of being part of the world, and that means relating to it: "Invite someone to find you," "Look at them," "Offer a part of your body," "Aimer c'est agir," Victor Hugo thought, wrote and signed this just before he died. To love and to act are action verbs. Bruce Nauman knew this when he made *Body Pressure* in 1974, an erotic exercise in the form of a performance proposal. A list of instructions printed on a stack of pink posters which visitors could take away with them to adopt various postures in which to think and feel with the body the pressure of walls. "Press very hard and concentrate on the image pressing very hard." Written down, the idea becomes a manifesto with the name of an author, but also an autonomous representation, which is gifted to us so that we react to it, so that we continue it in its discontinuity: every day anew. Patricia Carles invites us to be beginners, and to make the Capella a space for the event — that is, without a map. And without a second thought or a second glance. If it is said that first is blind it is so because it does not need to be convinced by the eyes, in the same way that action is, by definition, *unforsaessbbal*. Embracing our loss of control over the gaze in order to engage with the whole body represents our awareness of the capacity for action, of the body, here and now. To stop looking in order to live is to stop asking ourselves about the meaning of things in terms of what we see and start experiencing every gesture in a relational context. Only in this way — like Carver's doughshman who puts himself in the hands of the other, that disbelieving, uncomfortable protagonist who exposes himself to share the blindness of his guest — can we discover the unexpected exchange of the "retrogradimay";

ó c i c l e a c t i o n e n ç a l i v a c i ó Entrar a la Capella sense saber quan o com en sortirem. Això és el que planteja *Cor, volar i córrer*, una instal·lació participativa que té l'origen en un dels conceptes fonamentals del discurs de Hannah Arendt: l'acció. Sense finalitat, sense pronòstic, "l'acció és l'única facultat humana de fer miracles" escribia la pensadora alemanya el 1958. A través de set propostes d'interacció entre les persones, els objectes i l'espai, Patricia Carles ens invita a exposar-nos per aventurar-nos, a involucrar-nos amb tot el nostre cos per activar les idees a partir del moviment i fer de l'exposició no un producte tancat i estàtic sinó una experiència vivencial i col·lectiva. Ho diu Arendt en persona al final de l'entrevista televisada que es projecta a l'entrada: "Exposar-se a la llum pública". Per això cal construir un espai de participació on tothom pugui expressar-se, obrir un camí impredecible on es pugui revelar, com una il·luminació, la llibertat inherent a la condició humana. En aquest sentit, els set textos distribuïts per la Capella, entre peanyes i cadires, són set suggeriments per improvisar una situació, el tret de sortida d'una coreografia oberta, espontània i contingent, com la que es dona entre un grup de persones en un altre video al fons de la sala. Dins del marc de la instal·lació, l'artista programa *L'acció com a miracle*, que consisteix a citar-nos en dos dies diferents per incloure'ns en aquesta àgora pública. La proximitat, el contacte i la predisposició a l'imprevist són alguns dels principis perquè es doni aquest diàleg, viu i canviant, a través del qual la instal·lació es recrea i l'espai es redibuixa constantment, mentre el propi cos es posa en situació. "No t'oblidis de respirar", l'legim en un dels textos; "Fes una pausa i recupera el contacte". Són gestos que ens lliguen a la vida diària, que ens recorden la responsabilitat de ser i estar aquí, perquè viure és tenir consciència d'estar en vida, de formar part del món, i això vol dir relacionar-s'hi: "Convida una persona a trobar-vos", "Mira-la", "Ofereix una part del teu cos". "Aimer c'est agir", va pensar, va escriure i va signar Victor Hugo just abans de morir. Estimar i actuar són verbs d'acció. Bruce Nauman ho sabia quan va fer *Body Pressure* el 1974, un "exercici eròtic" en forma de proposta performativa. Una llista d'instruccions impreses en una pila de cartells de color rosa que el visitant es pot endur a casa i en què se l'incita a fer diverses postures per pensar i sentir amb el cos la pressió de la paret: "Press very hard and concentrate on the image pressing very hard". Escrita, la idea esdevé un manifest amb nom d'autor, però també una representació autònoma, que se'ns regala perquè la refem, perquè la continuem en la seva discontinuïtat: cada dia de nou. Patricia Carles ens convida a ser principiants, a fer de la Capella un espai per a l'esdeveniment, és a dir, sense mapa. I sense contemplacions. Si es diu que la confiança és cega és perquè no necessita l'autoconvenciment dels propis ulls, de la mateixa manera que l'acció és, per definició, *imprevisible*. Assumir perdre el control de la mirada per implicar-se amb tot el cos suposa prendre consciència de la nostra capacitat d'acció —del nostre cos, aquí i ara. Deixar de veure per viure és deixar de preguntar-nos sobre el sentit de les coses a partir del que veiem per experimentar cada gest en un entorn relacional. Només així, com el dibuixant de Carver que es deixa en mans de l'altre, aquell incrèdul, incòmode protagonista que s'exposa a compartir la ceguera del convidat, podrem descobrir l'intercanvi inesperat d'allò "extraordinari". J o a n a H u r t a d o M a r t h e u

D o n d e e m p i e z a l a a c t i ó n Entrar en la Capella sin saber cuándo o cómo saldremos. Es lo que plantea *Corazón, volar y correr*, una instalación participativa que tiene su origen en uno de los conceptos fundamentales del discurso de Hannah Arendt: la acción. Sin finalidad, sin pronóstico, "la acción es la única facultad humana de hacer milagros", escribía la pensadora alemana en 1958. A través de siete propuestas de interacción entre las personas, los objetos y el espacio, Patricia Carles nos invita a exponer-nos para aventurarnos, a involucrarnos con todo nuestro cuerpo para activar las ideas a partir del movimiento y hacer de la exposición no un producto cerrado y estático sino una experiencia vivencial y colectiva. Lo dice Arendt en persona al final de la entrevista televisada que se proyecta en la entrada: "Exponerse a la luz pública". Por eso hoy que construir un espacio de participación donde todos puedan expresarse, abrir un camino impredecible donde se pueda revelar, como una iluminación, la libertad inherente a la condición humana. En este sentido, los siete textos distribuidos por la Capella, entre peanas y sillas, son siete sugerencias para improvisar una situación, el pistoletazo de salida de una coreografía abierta, espontánea y contingente, como la que se da entre un grupo de personas en otro video en el fondo de la sala. En el marco de la instalación, la artista programa *La acción como milagro*, que consiste en citarnos en dos días diferentes para incluirnos en esta agora pública. La proximidad, el contacto y la predisposición a lo imprevisto son algunos de los principios para que se de este diálogo, vivo y cambiante, a través del cual la instalación se recrea y el espacio se redibuja constantemente, mientras el propio cuerpo se pone en situación. "No te olvides de respirar", leemos en uno de los textos; "Haz una pausa y recupera el contacto". Son gestos que nos comprometen con la vida diaria, que nos recuerdan la responsabilidad que implica ser y estar aquí, porque vivir es tener conciencia de estar vivos, de formar parte del mundo, y eso quiere decir relacionarse: "Invita a una persona a encontrarse", "Mírala", "Ofrece una parte de tu cuerpo". "Aimer c'est agir", pensó, escribió y firmó Victor Hugo justo antes de morir. Amar y actuar son verbos de acción. Bruce Nauman lo sabía cuando hizo *Body Pressure* en 1974, un "ejercicio erótico" en forma de propuesta performativa. Una lista de instrucciones impresas en una pila de cartelas de color rosa que el visitante se puede llevar a casa y donde se le incita a hacer diversas posturas para pensar y sentir con el cuerpo la presión de la paret: "Press very hard and concentrate on the image pressing very hard". Escrito, la idea se convierte en un manifiesto con nombre de autor, pero también en una representación autónoma, que se nos regala para que la rehagamos, para que la continuemos en su discontinuidad: cada día de nuevo. Patricia Carles nos invita a ser principiantes, a hacer de la Capella un espacio para el acontecimiento, es decir, sin mapa. Y sin contemplaciones. Si se dice que la confianza es ciega es porque no necesita el autoconvencimiento de los propios ojos, de la misma manera que la acción es, por definición, *imprevisible*. Assumir perdre el control de la mirada para implicarse con todo el cuerpo supone tomar conciencia de nuestra capacidad de acción —de nuestro cuerpo aquí y ahora. Dejar de ver para vivir es dejar de preguntarnos sobre el sentido de las cosas y partir de lo que vemos para experimentar cada gesto en un entorno relacional. Sólo así, como el dibujante de Carver que se deja en manos del otro, aquel incrédulo, incómodo protagonista que se expone a compartir la ceguera del invitado, podremos descubrir el intercambio inesperado de aquello "extraordinario". J o a n a H u r t a d o M a r t h e u

Escull una cadira. Agafa-la pel respall i col·loca-la a terra a poc a poc, de manera que el respall et quedi pla tocant a terra. Situat davant del respall, estirat de cap per avall i en contacte amb el terra. Gira el cap i recolza la cara sobre el terra. Agafa el respall amb les mans i mantén els braços ben estirats. I pensa en la cadira.

Escull una paret i apropa-t'hi molt. Recolza-hi el palmell de la mà. Recolza-hi també l'avantbraç. Tot seguit, acaba d'estirar el braç. Nota com l'espatlla i l'omòplata també estan en contacte amb la paret. Gira una mica el tors per poder notar bé aquest contacte. I nota com la paret et sosté. Quan et vingui de gust, comença a caminar mantenint tothora aquest contacte. Vés resseguint la paret en la direcció de la mà. Si en algun moment notes que el contacte amb la paret es perd, fes una pausa i recupera el contacte. Pots resseguir tantes parets com vulguis les vegades que vulguis. Les parets sempre hi són.

C O R , V O L A R I C Ò R R E R

Un projecte de Patricia Carles. Dins del cicle *Catedrals a la capella*. Un cicle d'exposicions per a la Capella de Sant Roc a partir de *Catedral*, conte de Raymond Carver. A cura de Joana Hurtado Matheu. Del 5 de juliol al 4 d'agost del 2013. Capella de Sant Roc Espai Contemporani Valls, Tarragona. www.capellasantroc.cat

E X P O S I C I Ó

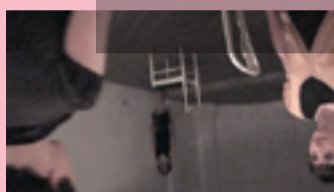
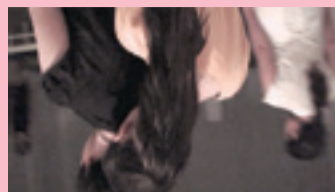
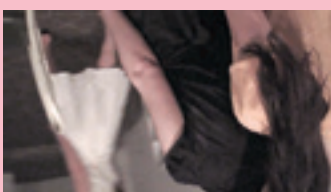
Comissariat: Joana Hurtado Matheu. Instal·lació i textos: Patricia Carles. Vídeos: *L'acció com a miracle*; amb Elsa Buxó, Jan Buxó, Pere Buxó, Germán Consetti, Ana Martínez, David Obon, Maite Puigdollers, Estefania Saval Llorca i Roser Zaurin; filmat i editat per Estefania Saval Llorca. *Zur person: portraits in Frage und Antwort* [En persona: retrats amb preguntes i respostes]. Entrevista a Hannah Arendt realitzada per Günter Gaus, emesa pel segon canal de la televisió pública alemanya (ZDF) el 28 d'octubre de 1964. [Fragment]. Organitza: Museu de Valls. Col·labora: Generalitat de Catalunya, Ajuntament de Valls, Institut d'Estudis Vallencs. Agraïments: a tothom que hi va participar.

P U B L I C A C I Ó

Textos: Joana Hurtado Matheu. Traducció a l'anglès: Graham Thomson. Correccions: Teresa Guasch Ventura, Valentina Litvan. Imatges: fotogrames del vídeo *L'acció com a miracle* (realització: Estefania Saval Llorca); Hannah Arendt, *Ich will verstehen. Selbstauskünfte zu Leben und Werk*, München, Piper Verlag, 2006 [Trad.: Lo que quiero es comprender. Sobre mi vida y mi obra, "Entrevista televisiva con Günter Gaus", trad. Manuel Abella i José Luis López de Lizaga, Madrid, Trotta, 2010, p. 65]. Disseny gràfic: Forma & Co. Impressió: Moncunill. Dipòsit legal: T-1579-2013.

Raymond Carver, *Catedral*, Barcelona, Anagrama, Compactos, 1999.

Hannah Arendt, *The Human Condition*, Chicago, University of Chicago Press, 1958, p. 226 [Trad.: *La condició humana*, trad. Oriol Farrés, Barcelona, Empúries, 2009, p. 272; *La condició humana*, trad. R. Gil Novales, Barcelona, Paidós, 1993, p. 266].

Tria un objecte que hi hagi a la sala i col·loca'l allí on vulguis. A l'hora de triar el lloc on posar-lo, tingues en compte el conjunt i la disposició dels objectes i les persones que hi hagi en aquell moment en l'espai. Pots repetir-ho tantes vegades com vulguis. També pots combinar diferents objectes.

Escull una paret i apropa-t'hi molt. Quan hi estiguis molt a prop, gira lentament el cap de manera que la teva cara quedi completament en contacte amb la paret. Deixa anar la resta del cos endavant fins que també estigui en contacte amb la paret. Obre els palmells de les mans i assegura't que tota la mà, amb tots els dits oberts, està en contacte amb la paret. Nota com la cara, les espatlles, el pit, la panxa, els malucs i els braços estan en contacte amb la paret. No t'oblidis de respirar. Pot ser que notes que ja no saps on acaba el teu cos i on comença la paret. T'hi pots estar l'estona que vulguis.